

Czy błogosławiony kardynał Stefan Wyszyński może być wzorem dla współczesnej młodzieży?

Kardynał Stefan Wyszyński urodził się 8 stycznia 1901 roku w miejscowości Zuzela na pograniczu Podlasia i Mazowsza, jako drugie dziecko w wielodzietnej rodzinie Stanisława i Julianny. 31.10. 1910 roku stracił matkę, która umarła mając zaledwie 33 lata, po urodzeniu kolejnego dziecka. W latach 1912-1914 uczęszczał do gimnazjum im. Wojciecha Górskiego w Warszawie, a następnie w latach 1914-1917 do gimnazjum męskiego im. Piotra Skargi w Łomży. W latach 1917-1920 uczęszczał do liceum Piusa X we Włocławku. Po zdaniu matury wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego we Włocławku. 3 sierpnia 1924 roku otrzymał święcenia kapłańskie z rąk biskupa Wojciecha Owczarka w kaplicy Matki Bożej we Włocławku. Był święcony sam, bo koledzy z roku święcenia otrzymali 29.01.1924 roku, a Stefan Wyszyński był wówczas w szpitalu ciężko chory na płuca. Jak wspominał kardynał Stefan Wyszyński, gdy poszedł do katedry w dniu święceń, zakrystianin powiedział, „z takim zdrowiem to chyba trzeba raczej iść na cmentarz, a nie do święceń”. Był tak słaby, że wygodniej mu było leżeć, niż stać. Mszę prymicyjną odprawił ksiądz Wyszyński na Jasnej Górze. Przywiozła go na Jasną Górę jego siostra, wynikało to z faktu, że w rodzinie w której się wychowywał, była głęboka cześć do Matki Bożej. Widział także w Matce Bożej Częstochowskiej, matkę duchową i chciałby stawała przy nim w czasie każdej Mszy świętej, jak stawała przy Chrystusie w Kalwarii. W latach 1925-1929 podjął studia w zakresie prawa kanonicznego i nauk społeczno-ekonomicznych na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. W 1930 obronił pracę doktorską na temat „Prawa Kościoła do szkoły”. W latach 1931-1939 pełnił funkcję sędziego Sądu Biskupiego, był także redaktorem naczelnym „Ateneum Kapłańskiego”. Gdy wybuchła wojna we wrześniu 1939 roku udał się na wojenną tułaczkę, z której powrócił do Włocławka, aby razem z innymi profesorami organizować nauki w Seminarium. W październiku 1939 był poszukiwany przez gestapo. W latach 1940-1941 podjął opiekę nad grupą sióstr i niewidomych dzieci przesiedlonych z Lasek w Kozłowie. W październiku 1941 roku zagrożony chorobą płuc wyjechał do Zakopanego, gdzie został aresztowany. Udało mu się uciec do Żułowa w ziemi lubelskiej. Od 1942 roku był kapelanem Zakładu dla Niewidomych w Laskach pod Warszawą. Gdy wybuchło powstanie warszawskie 1 sierpnia, został kapelanem szpitala powstańczego w Laskach, a także kapelanem AK okręgu wojskowego Żoliborz, znany pod pseudonimem „Radwan III”. Pełniąc funkcję kapelana w okresie powstania warszawskiego zetknął się z cierpieniem, niedolą i męką ludzką, które nauczyły go szacunku do drugiego człowieka. W lutym 1945 roku wrócił do Włocławka i został mianowany rektorem Seminarium Duchownego. 4 marca 1946 roku został mianowany przez papieża Piusa XII biskupem lubelskim. W latach 1946-1948 porządkował zniszczoną przez okupację diecezję i wykładał na KUL. 12 stycznia 1948 papież Pius XII mianował biskupa Stefana Wyszyńskiego, arcybiskupem gnieźnieńskim i warszawskim, Prymasem Polski. Podjął służbę Kościołowi w czasach wyjątkowo ciężkich. 12 stycznia 1953 na konsystorzu w Rzymie został mianowany kardynałem. W tym czasie wzmożło się w kraju prześladowanie Kościoła, ograniczenie jego wolności, podstawowych praw do bytu i pracy. Władze Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej odmówiły paszportu nowo mianowanemu kardynałowi, który miał pojechać do Rzymu na Konsystorz. Kardynał Prymas nieustępliwie bronił Kościoła. 25 września 1953 został aresztowany, wywieziony i więziony do października 1953 w Rywałdzie

koło Grudziądza. Od 12 października 1953 do 6 października więziony w Stoczku koło Lidzbarka Warmińskiego. 8 grudnia 1953 dokonał Aktu Osobistego Oddania się Matce Bożej. Od 6 października więziony w Prudniku Śląskim. Uwięziony w Komańczy 26 sierpnia 1956 w łączności z pielgrzymami zebrany na Jasnej Górze składa Jasnogórskie Śluby Narodu Polskiego. 28 października 1956 został uwolniony i wrócił do Warszawy. W maju 1957 roku otrzymał w Rzymie kapelusz kardynalski. Brał udział w konklawe w 1958, 1963 i dwa razy w 1978 roku na których wybrano nowych papieży. W latach 1962-1965 brał czynny udział w obradach Soboru Watykańskiego II. 19 stycznia 1965 wystosował orędzie pojednania do biskupów niemieckich. 3 maja 1965 roku dokonał na Jasnej Górze Aktu całkowitego Oddania Polski w niewolę Matce Bożej. W 1968 roku wobec narastających konfliktów społecznych, Prymas zdecydowanie występował w obronie podstawowych praw człowieka i Narodu. W 1976 ogłasza program przygotowań Narodu do Jubileuszu 600-lecia Jasnej Góry. 16 października brał udział w konklawe na którym wybrano papieża Jana Pawła II. Gdy wybuchły protesty Solidarności w sierpniu 1980 wspierał robotników w walce o wolność w Ojczyźnie i uzyskania praw dla robotników. W marcu 1981 roku nastąpił początek śmiertelnej choroby. 16 maja 1981 przyjął sakrament chorych. Gdy na placu świętego Piotra został postrzelony Jan Paweł II w czasie zamachu na jego życie wzywał do modlitwy o ocalenie. 29 maja 1981 roku w Uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego zmarł. 29 września 2021 roku został wyniesiony na ołtarze. Życie błogosławionego kardynała Stefana Wyszyńskiego miało ogromny wpływ na historię Polski powojennej, zwłaszcza na obronę wolności słowa wolność Kościoła. Prymas Tysiąclecia odgrywał ogromny wpływ na młode pokolenie. Jego życie było pełne siły hartu ducha. Był człowiekiem silnej wiary, którą czerpał z kultu do Matki Bożej. Ogromne znaczenie miały wartości, które wyniósł w dzieciństwie z rodziny. Wychowanie i pobożność zaowocowały niezłomnością jego postawy wobec prześladowań przez komunistów. Wykazał się mocnym charakterem i nieustępliwością w bronienu wiary, swoich przekonań i obroną Polaków by mieli prawo być ludźmi wolnymi i mogli uczestniczyć w życiu religijnym. W młodości często chorował był wątłego zdrowia. Gdy wyświęcono go na kapłana, wśród przełożonych panowało przekonanie, że warto go wyświęcić nawet gdy odprawi tylko jedną mszę. Historia pokazała, że, można pokonać wszystkie przeszkody, stać się wzorem dla innych. Przykład błogosławionego kardynała Stefana Wyszyńskiego może być inspiracją dla dzieci chorych przebywających w szpitalu Polanki, że można pokonać choroby, że nie można się poddawać. A także wierzyć, że można w życiu osiągnąć wybrane cele i marzenia.

Opracował ks. Andrzej Sieg